

[Pelle Voigt]

ventionel oprustning. Men europæisering kan også betyde øget europæisk uafhængighed af begge supermagter og en bevidst indsats for nedbrydning af blokdelingen i Europa.

På det økonomiske område står Vesteuropa over for kolossale problemer. Vi oplever disse problemer på det økologiske område ved en fremadskridende ødelæggelse af naturressourcerne og livsgrundlaget. Det gælder landbrugets forurening, det gælder industriforureningen, og det gælder den skovdød, vi oplever følge i kølvandet på miljøødelæggelsen.

Teknologisk er der en stærk udfordring fra et stadig tættere samarbejde mellem kapitalkræfterne på USAs vestkyst og i Det Fjerne Østen, lande som Japan, Korea, Taiwan osv., i forhold til den fattige verden, ikke mindst Afrika, hvis livsgrundlag undermineres stadig mere, ikke mindst af den vesteuropæiske landbrugspolitik og den overproduktion, som den medfører.

Vesteuropa har udvist en tendens i de sidste år til at eksportere sit landbrugsoverskud til den fattige verden på en sådan måde, at man fuldstændig undergraver mulighederne for at opbygge en selvstændig national landbrugsproduktion i den tredje verden.

Det er kun muligt at se løsninger, hvis der sker omfattende forandringer i de europæiske landes indbyrdes forhold såvel som revolutionære forandringer i landenes indre sociale systemer, og disse nødvendige processer kan naturligvis ikke forløbe ensartet og samtidigt i hele Vesteuropa. Derfor er det nødvendigt at kunne foretage ensidige skridt for enkelte lande, og at lande i fællesskab kan foretage bevægelser i et ujævnt tempo i forhold til den generelle udvikling i regionen.

Vi kender mange eksempler på det: forslaget om en nordisk atomvåbenfri zone, det britiske Labours forslag om en ensidig atomnedrustning, Østpolitikken, som den er udformet af det vesttyske socialdemokrati, SPD, den samarbejdsmodel, som man har kaldt Eureka-modellen, foreslået som en generel samarbejdsmodel mellem lande på forskellige områder, hvor der ikke kan opnås fuld enighed mellem EF-landene, EFTA-landene eller de øvrige medlemmer af Europarådet, en model for et anderledes samarbejde mellem lande i og uden for EF.

I en sådan proces kan Europarådet efter SFs opfattelse få en fornyet vigtig rolle som

et samarbejdsorgan, der omfatter alle vesteuropæiske lande, og som bygger på tanken om et samarbejde mellem frie, selvstændige stater og ikke på forkvaklede unionsideer og tanker om en ensretning, der har tendens til at bremse de nødvendige fremskridt.

Et sådant udvidet arbejdsfelt kan man allerede se klare tendenser til i Europarådets Parlamentariske Forsamlings arbejde med en række spørgsmål som f.eks. miljøproblemerne, arbejdet med de økonomiske relationer mellem Øst- og Vesteuropa, hvor man nu går ind i en direkte kritik af de såkaldte COCOM-aftaler, der begrænser mulighederne for et økonomisk samkvem med Østeuropa, samt forsøgene på at formulere sig konstruktivt og selvstændigt i Nord-Syd-dialogen.

Forudsætningen for, at en sådan model for et internationalt og et europæisk samarbejde kan vinde frem, er imidlertid naturligvis dybtgående strukturerendringer i EF, der muliggør fleksible samarbejdsstrukturer mellem EF- og ikke-EF-medlemmer. Her har naturligvis den nylige pakkeafstemning og de ændringer, der er sket i EPS-samarbejdet, været et klart tilbageskridt.

En anden forudsætning er en begyndende optøning af militærblokkene, herunder muligheden for inden for militærblokkene at foretage ensidige politiske skridt og nedrustningstiltag, der bryder med blokstruktur og blokdisciplin.

For Danmarks vedkommende er et øget sikkerhedspolitisk og økonomisk samarbejde mellem de nordiske lande specielt vigtigt, men også Øst-Vest-relationerne er afgørende. Sikkerhedspolitiske strukturer som atom- og kemivåbenfri zoner bør ikke forblive et nordisk fænomen. Vi må se på de forslag, som fremsættes af f.eks. det vesttyske socialdemokrati i forhold til DDR og øvrige mindre Østbloklande, og vi må positivt behandle forslag som f.eks. det, der er kommet fra de vesttyske grønne om en mellemeuropæisk fredsunion på tværs af militærblokkene i Europa.

I den forbindelse har Europarådet en vigtig rolle at spille med det udgangspunkt, Europarådet har i hele spørgsmålet om menneskerettighederne. Det er derfor vigtigt, at Europarådet sættes i stand til at spille denne rolle, og at det ikke sker på den koldkrigeriske facon, som man har set tendenser til også i Den Parlamentariske Forsamling i årenes